

PRÍBEH
ALCHÝMIE

Chris Colfer

AUTOR BESTSELLERA KRAJINA PRÍBEHOV

Príbeh alchýmie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednat môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer
Príbeh alchýmie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRÍBEH
ALCHÝMIE

Napísal Chris Colfer
Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Chris Colfer: *A Tale of Sorcery*

Copyright © 2021 by Christopher Colfer

Illustrations copyright © 2021 by Brandon Dorman

Cover art copyright © 2021 by Brandon Dorman, Cover design by Sasha Illingworth

Cover copyright © 2021 by Hachette Book Group, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Peter Kýška, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-3346-5

ISBN 978-80-566-3363-2 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

ISBN 978-80-566-3364-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-566-3365-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Venované všetkým „opatrovateľom“,
ktorí bojujú za našu planétu
a všetkých jej obyvateľov.
Ďakujem vám!*

*Severné
kráľovstvo*

*Územie
elfov*

✦ Čarodejnica
škola Havrwild

✦ ŠABĽOVÁ PEVNOSŤ

*Západné
kráľovstvo*

✦ SEVEROZÁPADNÉ
JAZERO

✦ SEVEROZÁPADNÉ
PREDHORIE

*Územie
trpaslíkov*

*Južné
kráľovstvo*

✦
*Pevnosť Bratstva
spravodlivých*

⊕ ZLATISTÉ
VÝŠINY

⊕ JABLKOVÁ
VES

⊕ ŽELEZNÁ
PÁŠŤ

Územie trolov

Východné
kráľovstvo

Územie
víl

⊕
SEVEROVÝCHODNÉ
PLÁŇE

⊕ VOZOVÉ HORY

*Pamätná akadémia mágie
Celesty Počasitej*

PROLÓG

TVOROVIA Z HLBÍN

Žena sa zobudila na zvuk krokov. Pootvorila oči a cez tmú sa lenivo zadívala na dvere do spálne. Kroky sa však neozývali z chodby pred jej komnatami, ale spoza farebnej fresky na stene. Prudko sa posadila vo veľkej posteli, už úplne čulá. Tajný vchod do spálne poznal okrem nej iba jeden človek a jeho prítomnosť mohla znamenať iba jedinú vec.

V stene zadunelo naliehavé zaklopanie.

„Madam?“ ozval sa chrapľavý hlas. „Ste hore?“

„Áno, poď ďalej,“ odvetila žena.

Tajné dvere sa odsunuli a do miestnosti nazrel muž do slova obalený špinou. Prepadnuté oči vytrieštal od vzrušenia, zato telo mal stuhnuté od strachu.

„Tak čo?“ netrpezlivo ho vyzvala žena.

Muž pomaly pokýval hlavou, akoby ešte vždy neveril tomu, čo sa chystá povedať.

„Našli sme to,“ vysúkal zo seba nakoniec.

Žena odhodila prikrývky a vyskočila. Cez nočnú košeľu si prehodila župan, vkĺzla do papučiek a rozbehla sa k tajným dverám. Muž ju nasledoval po chodbe, ktorá sa kľukatila za stenami jej rozľahlého sídla. Viedla k železnému točitému schodisku, ktoré špirálovito pokračovalo cez nižšie podlažia až hlboko do podzemia. Obaja sa hnali tak rýchlo, že schodisko sa so škripotom rozkývalo.

Celkom dole vošli do obrovského umelého tunela, ktorý sa dlhé kilometre vinul pod zemou ako dutý koreň obrovi-tánskeho stromu až do hĺbok, kam sa žiadny človek nikdy nemal dostať. Bolo to neuveriteľné dielo a jeho výstavba trvala stovky rokov. Keby nebol tak prísne utajený, bol by považovaný za div sveta – lenže málokomu z tých, čo do tunela vstúpili, bolo dovolené ho aj opustiť. Hlinené steny boli plné hrobov nešťastníkov, ktorí zomreli pri jeho kopaní, či ľudí, ktorí sa vyhrážali, že projekt odhalia.

Muž so ženou dlhé hodiny napredovali hlbšie a hlbšie a ani na okamih sa nezastavili, aby si oddýchli. Svetlo z mužovho lampáša ledva dopadalo na hlinu pod ich nohami, takže postupovali nekonečným valcom tmy. Čím dlhšie

kráčali, tým sa horúčava zväčšovala a ich oblečenie čoskoro zvlhlo od potu. Vo vzduchu už bolo cítiť dym zo spálenej zeme, preto sa im ťažko dýchalo. Aj tlak sa zvyšoval, hučalo im v ušiach a oboj sa z nosa pustila krv. Napriek tomu obaja pokračovali ďalej, plní odhodlania, ktoré im nedovoľovalo zastaviť sa.

Buch-buch... Buch-buch... Buch-buch...

Osem kilometrov pod povrchom k nim odniekiaľ spredu doľahol slabý zvuk.

Buch-BUCH... Buch-BUCH... Buch-BUCH...

S každým ďalším krokom zvuk silnel. Bolo to pravidelné búšenie, akoby sa blížili k tlúcemu srdcu Zeme.

BUCH-BUCH... BUCH-BUCH... BUCH-BUCH...

Konečne uvideli jasné svetlo pulzujúce v rytme búšenia. Na jeho pozadí žena rozoznala množstvo siluet. Vychudnutí, reťazami spútaní ľudia zvierali v trasúcich sa rukách rýle a krompáče. Títo zotročení väzni sú poslednou generáciou kopáčov, ktorých bude tento tunel potrebovať, pretože práve urobili jeden z najväčších objavov zaznamenatej histórie.

Kopáči sa dívali rovno pred seba, meraví od hrôzy. Žena ich obišla a pozrela sa dopredu – s úžasom a bez strachu.

Pred sebou mala dvojkrídlové dvere, vyše šesťdesiat metrov vysoké a tridsať metrov široké. Boli zo železa, dočervena rozpáleného horúčosťou. Niečo poriadne veľké – a poriadne ťeravé – sa pokúšalo cez tie dvere uniknúť, ale kľučky na oboch krídlach držala pokope ozrutánska reťaz. Pri každom náraze zo škáry medzi krídlami vyšľahli plamene a vystrekla

magma, súčasne sa naskytol kratučký pohľad do sveta ohňa a chaosu na druhej strane.

„Konečne!“ vydýchla žena. „Našli sme *bránu podsvetia!*“

„Madam?“ ozval sa jej vyčerpaný, spotený spoločník a chraplavý hlas sa mu triasol od nervozity. „Čo budeme teraz robiť?“

Žena doširoka otvorila oči a po tvári sa jej rozlial zákerný úsmev. Na túto chvíľu čakala nie *celý život*, ale *niekoľko* životov.

„Otvorte ju!“ prikázala.

PRVÁ KAPITOLA

RÍŠA SPRAVODLIVÝCH

Od posledného východu slnka nad Južným kráľovstvom uplynul skoro rok. Občania nikdy nezabudnú na to príšerné popoludnie, keď princ Flirtus, zvaný Septimus, pritiahol so svojou armádou spravodlivých mŕtvych a zmocnil sa Vozových Hôr. Zasadol na trón svojho zosnulého dedka v sídle Šampiónovcov a vyhlásil sa nie za nového kráľa Južného kráľovstva, ale za cisára novej Ríše spravodlivých.

Žiaľ, nikto v Južnom kráľovstve s tým nemohol nič urobiť. Princ mal zákonné právo naložiť so zdedeným kráľovstvom

podľa vlastného uváženia. Ani jeho najvernejší stúpenci si však nedokázali predstaviť hrôzy, ktoré snoval vo svojich predstavách, a monštrum, ktoré pomáhali stvoriť, začali za krátky čas nenávidieť.

Ako prvé cisár rozpustil vojsko Južného kráľovstva a nahradil ho Armádou mŕtvych. Hneď nato zbavil sudcov všetky právomoci a do ich funkcií dosadil členov svojho verného Bratstva spravodlivých. Tretím krokom bolo zrušenie ústavy Južného kráľovstva a vypracovanie novej, založenej na utlačáteľských princípoch filozofie spravodlivých.

Podľa nových zákonov sa všetky školy a kostoly pozatvárali, pretože jediné, čo občania smeli študovať alebo uctievať, bol samotný cisár. Všetky trhy a obchody boli zrušené a zadržané, jedlo a zásoby sa teraz rozdeľovali podľa cisárovej vôle. Všetci hovoriaci tvorovia – elfovia, trpaslíci, trolovia, škriatkovia a obri – boli vypovedaní do svojich teritórií a mali zákaz návratu. Hranice boli trvalo uzavreté a akákoľvek komunikácia s vonkajším svetom bola prísne zakázaná.

Cisár tiež vyhlásil prísny zákaz nočného vychádzania, ktorý platil pre všetok ľud, a obmedzil spoločenský život. Od súmraku do svitania nikto nesmel byť vonku. Na cesty mimo domova občania potrebovali povolenie a stretávanie sa s kýmkoľvek okrem bezprostrednej rodiny bolo nezákonné. Okrem toho boli mimo zákona postavené aj všetky tvorivé činnosti, napríklad výtvarné umenie, hudba či divadlo. Jediným oblečením, ktoré sa smelo nosiť na verejnosti, boli deprimujúce čierne uniformy poskytnuté cisárom. Súkrom-

né domy boli pravidelne prehľadávané a všetky nájdené peniaze, klenoty, zbrane, obrazy a iné cennosti boli zabavené ako „dar“ ríši.

Na uliciach dňom i nocou hliadkovali cisárovi mŕtvi vojaci, dozerali na dodržiavanie nových nariadení a nerozpakovali sa previnilcov príšerne trestať pre výstrahu ostatným. Obyvatelia sa zdržiavali doma, aby sa nedostali do ťažkostí, a modlili sa, aby ich niekto – alebo niečo – z tej nočnej mory vyslobodil.

Najprísnejšia zmena ústavy sa – ako inak – týkala mágie. Ríša vynášala rozsudky smrti nad každým, kto len sympatizoval s magickým spoločenstvom. Výnos bol taký neurčitý, že cisárovi dával právo poslať do väzenia každého, kto by podľa jeho názoru mohol podporovať jeho magických nepriateľov.

Počas prvých mesiacov po cisárovom nástupe na trón Armáda mŕtvych uväznila vyše sto „sympatizantov mágie“, ktorí boli bez dôkazov aj bez procesu odsúdení na smrť. Zvláštne však bolo, že hoci s rozsudkami mali všetci naponáhlo, samotné popravy sa nekonali. Cisár nikdy nedal najavo, na čo vlastne čaká, ale popravy odkladal na istú *strategickú* príležitosť, ktorú držal v tajnosti.

Hneď v začiatkoch svojho vládnutia dal zbúrať Právnickú univerzitu na námestí vo Vozových Horách a namiesto nej dal postaviť obrovskú arénu. V porovnaní s ostatnými budovami v hlavnom meste bola oveľa vyššia – do hľadiska sa zmestili tisíce ľudí –, no zámerne mala iba *dva* vchody, takže

bolo náročné dostať sa aj dovnútra, aj von. Dokončili ju dva týždne pred prvým výročím vzniku Ríše spravodlivých. Toho večera, keď bola aréna hotová, cisár prikázal všetkým občanom Vozových Hôr, aby sa tam dostavili a stali sa svedkami odložených popráv „sympatizantov mágie“.

Bratstvo spravodlivých – všetci od hlavy po päty oblečení vo svojich strieborných uniformách a vyzbrojení červeno žiariacimi zbraňami z krvavého kameňa – nahnalo unavených, hladných a zúfalých občanov do hľadiska. Cisár tam už bol. Stál na súkromnom balkóne na samom vrchu hľadiska. Vyžarovalo z neho červené svetlo, pretože z krvavého kameňa mal zbroj, plášť i korunu, ktorá sa mu stáčala okolo hlavy ako baranie rohy.

Cisár sa ani raz nepozrel na občanov usádzajúcich sa v hľadisku – celý čas pozorne sledoval okolie arény. Na oči si pri tlácal ďalekohľad a skúmal každý centimeter obzoru a každý kúsok večernej oblohy.

„Výsosť!“ Na súkromný balkón vstúpil Vrchný komandant. „Obyvatelia sú v hľadisku a vojaci na svojich miestach, pane.“

„Kušieri?“ spýtal sa Septimus.

„Na svojich pozíciách v aréne aj na strechách domov hlavného mesta.“

„A vchody?“

„V tesnom obklúčení, pane,“ ubezpečil ho Vrchný komandant. „Som presvedčený, že sme postavili najbezpečnejšiu stavbu na svete.“

„Najbezpečnejšiu aj pre *ňu*, komandant?“ ďalej naliehal Septimus.

„Pokiaľ sa nejakým spôsobom dostane dnu, živá von nevyjde.“

Septimus sa za ďalekohľadom zaceril, ale neodložil ho.

„V poriadku,“ povedal. „Začneme.“

Vrchný komandant zaváhal. „Pane, ste si istý, že sa ukáže? Vzhľadom na tie bezpečnostné opatrenia by bolo nesmierne riskantné, keby...“

„Verte mi, komandant, ona sa na tú návnadu chytí!“ vyhlásil Septimus. „Pusťte sa do toho. Na túto chvíľu som čakal dosť dlho.“

Vrchný komandant sa otočil do stredu arény. Na jeho signál začali dvaja členovia Bratstva otáčať kľukou a za nimi sa otvorili ťažké dvere. Tými vstúpili ďalší spomedzi spravodlivých a vyvádzali z podzemia viac ako stovku väzňov. „Sympatizanti mágie“ mali ruky aj nohy spútané ťažkými reťazami, a keď ich strážcovia postrkovali do arény, ledva šúchali nohami.

Keď ľudia videli svojich priateľov a príbuzných v reťaziach, žiadalo sa im kričať, radšej však zostali čo najtichšie. Arénou sa rozľahlo iba niekoľko pridusených výkrikov.

„Začnite rodinou Evergrínovcov!“ zhúkol cez plece Septimus.

Päť členov Bratstva vytiahlo z dlhého radu väzňov piatich členov rodiny Evergrínovcov: sudcu s manželkou, ich synov Brooksa a Barrieho aj Barrieho manželku Penny. Vyvliekli

ich po schodoch na vysoké popraviisko a všetkých postavili do radu pod jedinú slučku. Na divákov urobilo dojem, ako stoicky to Evergrínovci berú – priam akoby sa niektorí z nich nemohli popravy *dočkať*. Pani Evergrínová si prezerala slučku so širokým, až strašidelným úsmevom. Penny sa od dychtivosti div netriasla a Brooks ukázal davu palec hore.

„Ako sa opovažujete zaobchádzať s nami ako so zločincami?“ rozkríkol sa sudca Evergrín. „Som predsa sudca Južného kráľovstva! Celý život som zasvätil presadzovaniu zákonov!“

„Nie, vy ste *boli* sudca,“ uškrnul sa Septimus. „A čoskoro už nebudete vôbec.“

„Začneme s bývalým sudcom, pane?“ spýtal sa komandant.

„Nie, najskôr obeste jeho mladšieho syna,“ rozhodol Septimus. „Ak toto Kmotričku vílu nevyprovokuje, tak už nič.“

Členovia Bratstva postrčili Barrieho k šibenici a pevne mu utiahli slučku okolo krku.

„Ach, b-b-beda!“ vykrikla Penny. „M-m-mám byť svedkom smrti svojho m-m-manžela! Aký k-k-krutý svet!“

„Neboj sa, Jenny – chcem povedať Penny!“ Barrie mal slučku zatiahnutú tak pevne, že skoro nemohol hovoriť. „O chvíľu bude po všetkom.“

„P-p-prosím, buďte k nemu m-m-milosrdní!“ prosila jeho manželka.

„Veď obesenie je svojím spôsobom milosrdné,“ podotkol Brooks. „Je to oveľa rýchlejšie než upálenie, utopenie, ukrižovanie alebo uvarenie zaživa. A rozhodne z toho nie je taký

neporiadok ako zo štátia, narazenia na kôl, rozštvrtenia, ukameňovania...“

„Ticho, Brooks!“ sykol sudca Evergrín. „Prestaň s tým! Nie si na rade!“

„Pardon,“ odvetil Brooks pošepky. „Neuvedomil som si, že to hovorím nahlas.“

„Ja so svojím synom súhlasím!“ dramaticky vyhlásila pani Evergrínová, aby ju počula celá aréna. „Tomuto hovoríte verejná poprava? Zažila som popoludňajšie čaje, ktoré boli desivejšie! No tak, cisár, dokážeš to predsa lepšie! Daj nám krv! Daj nám napätie! Daj nám *absolútnu hrôzu!*“

Pani Evergrínová hľadela na cisára nadšene vyvalenými očami, ani keby ho *vyzývala*, aby odsúdil jej syna na príšernejšiu smrť. Sudca Evergrín zavrčal a preletel karhavým pohľadom po členoch svojej rodiny.

„No tak! Predsa sme sa dohodli, že sa budeme držať scenára! Prestaňte improvizovať!“

„Nemôžeš čakať, že v takejto chvíli bude matka mlčať!“ nedala sa pani Evergrínová. „Chcem pre svojho syna to najlepšie – a to sa týka aj popravy!“

Sudca Evergrín urobil grimasu a chytil sa za hlavu.

„Keby som vedel, že sa budete takto správať, *pani Evergrínová*, nikdy by som vás nepožiadal, aby ste sa stali mojou manželkou!“ zahundral. „Všetci mlčte! Odteraz budem hovoriť iba ja!“

Ľuďom, ktorí ich sledovali, sa táto rodinná debata zdala veľmi zvláštna. Všetci v aréne si vymieňali zmätené pohľa-

dy – dokonca aj členovia Bratstva spravodlivých krčili pod kapucňami čelá. Sám cisár si však Evergrínovcov nevšimal. Mal *iné* starosti.

„Niečo tu nesedí...“ šomral si Septimus sám pre seba. „Už by tu mala byť... Jej najmilšieho brata delí od smrti iba pár sekúnd, a jej stále niet!“ Cisárovi búchalo srdce očakávaním. Horúčkovito sa rozhliadal ďalekohľadom po obzore, či mu niečo neušlo.

„Na *tri* ho obeste!“ skríkol Vrchný komandant smerom k šibenici.

Nie, to nie je možné... pomyslel si Septimus. Tá by radšej sama zomrela, než by prišla o svoju rodinu...

„JEDEN!“

Tak kde je? Prečo ich ešte nepriletela zachrániť? Na čo čaká?

„DVA!“

„*Ibaže...*“ povedal Septimus nahlas, pretože mu zišla na um znepokojujúca myšlienka. „*Ibaže by už bola tu!*“

„TRI!“

Cisár sa prudko obrátil k popravisku. Barriemu sa pod nohami otvorila podlaha a telo prepadlo cez drevené pódium. Zdesené obecnstvo zalapalo po dychu. Lenže väzňovi to nezlomilo väzy, ako očakávali. Namiesto toho sa krk Barrieho Evergrína začal natahovať a natahovať ako gumička, až sa jeho nohy dotkli zeme. Všetci diváci v aréne zajačali a niekoľkí dokonca omdleli.

„TO NIE JE BARRIE EVERGRÍN!“ zreval z balkóna Septimus.

„A je to vonku,“ oznámil sudca Evergrín svojej rodine.
„Padáme!“

Reťaze, ktorými boli Evergrínovci omotaní, sa v tej chvíli rozplynuli. Všetci si stiahli kožu z tváří a vlasy z hláv – celý čas boli v začarovanom preoblečení. Keď parochne a masky zmizli, odhalila sa ich skutočná identita. Zo sudcu Evergrína bolo bacuľaté dievča s bielym perím namiesto vlasov, z pani Evergrínovej veľká bábika s očami ako gombíky a pleťou z vrecoviny, Brooks vyzeral ako chodiaca rastlina s kožou plnou chlorofylu a lístím vyrastajúcim z hlavy a Penny mala krídla, vyvalené oči a žihadlo ako obrovský hmyz.

Barriemu vyklázla hlava zo slučky, akoby bola z plastelíny, a keď si vyzliekol maskovacie oblečenie, zmenil sa na dievča s fúzikmi a chvostom ako skunk.

„OKLAMALI NÁS ČARODEJNICE!“ zlostne zvrieskol Septimus.

A akoby to nebolo pre preplnenú arénu dostatočne šokujúce, päť členov Bratstva stojacich na popraviske odhodilo strieborné rúcha a objavilo sa päť výrazne sfarbených mladých ľudí. Chlapcovi v kovovom zlatom obleku horel na hlave aj pleciach oheň. Bola tu dievčina s kučeravými tmavými vlasmi a v rúchu z trblietavých smaragdov. Ďalšie dievča malo žiarivo oranžový drdol a šaty z plástov, z ktorých kvapkal med. Ich kamarátke v zafírových plavkách vlasy splyvali okolo tela ako trvalo padajúci vodopád. No a nakoniec skupinku dopĺňala krásavica v trblietavej kombinéze s krištáľovou paličkou v ruke.

„TO JE VEĽRADA VÍL!“ zreval Septimus. „ZABITE ICH! VŠETKÝCH ZABITE!“

Strelci po celej aréne obrátili kuše proti nečakaným návštevníkom. Brystal Evergrínová ukázala paličkou na Šičku, Pupienku, Bibi a Pim a v rukách sa im objavili metly. Čarodejnice na ne vyskočili a pustili sa lietať okolo arény. Diváci aj členovia Bratstva sa krčili a uhýbali, pretože im čarodejnice svišťali iba pár centimetrov nad hlavami. Ten zmätok tak vyviedol kušiarov z miery, že nevedeli, kam alebo na koho skôr strieľať.

„HLUPÁCI! NEDAJTE SA ROZPTYĽOVAŤ!“ prikázal im Septimus. „STRIEĽAJTE NA KMOTRIČKU VÍLU! ONA JE NAJDÔLEŽITEJŠIA!“

„Xanthous, Skylene! Potrebujem paru!“ požiadala Brystal.

Z Xanthousových vystretých dlaní vyšľahol ohnivý prúd a Skylene vytryskla z ukazováka voda. Oheň sa zrazil s vodou, a tým sa vytvoril obrovský oblak pary. Brystal mávla paličkou a prudký vietor roztočil paru okolo stredu arény, takže víly aj väzni sa strelcom stratili z dohľadu.

„PREČO NESTRIEĽATE?!“ zreval Septimus.

„Pane, strelci nevidia cieľ! A tam dole sú aj naši muži!“ vysvetlil Vrchný komandant.

„MNE JE JEDNO, KOHO ALEBO ČO ZASIAHNETE! PÁĽTE A HOTOVO!“ prikázal Septimus.

A tak kušiarci páľili. Šípy z krvavého kameňa svišťali krížom cez arénu a tesne míňali Brystal a jej priateľov. Členovia Bratstva sa pokúšali používať väzňov ako živé štíty. Brystal

opäť mávla paličkou a všetci títo zbabelci sa vzniesli a začali víriť spolu s parou, akoby ich strhlo mohutné tornádo. Strelci pustili kuše, pretože sa báli, že zasiahnu iných členov klanu.

Cisár zavyl od hnevu nad neschopnosťou Bratstva. Prebehol na druhú stranu balkóna a skríkol na mŕtvych vojakov strážiacich vchody:

„STRÁŽE! POĎTE DOVNÚTRA A ZAÚTOČTE NA TÚ CHAMRAĎ! ANI JEDINÁ ČARODEJNICA ČI VÍLA SA NESMIE DOSTAŤ Z ARÉNY ŽIVÁ!“

„Emerelda! Rýchlo, pusť väzňov z reťazí!“ zavelila Brystal.

Zatiaľ čo sa Armáda mŕtvych hnala dovnútra, Emerelda behala od jedného väzňa k druhému a menila ich reťaze na mäkký mastenec, ktorý sa im na nohách a rukách sám rozpadával.

„Lucy! Tangerina! Zablokujte vchody, nech sa sem vojaci nedostanú!“ zavolala Brystal na kamarátky.

Dievčatá sa rozbehli k protiľahlým vchodom do arény. Lucy udrela pästou do zeme a objavila sa mohutná puklina. Keď kľukatý blesk dorazil k prvému vchodu, brána sa zrútila, skôr než sa vojaci stihli dostať dnu. Tangerina poslala svoj roj k druhému vchodu a včely obľiali blížiacich sa vojakov medom. Tí sa prilepili k podlahe a stenám. Stačila chvíľa a vchod upchali lepkavé kostry.

„Vchody sú zablokované, lenže to znamená, že aj východy!“ oznámila Lucy. „Ako dostaneme väzňov do bezpečia?“

„To nechaj na mňa!“ upokojila ju Brystal.

Ukázala paličkou na väzňov a okolo každého sa vytvorila obrovská bublina. Na ich obrovský úžas sa bubliny vzniesli vysoko k večernej oblohe. Len čo väzni odplávali z arény, Brystal ukázala paličkou na Emereldu, Xanhouosa, Tangerinu, Skylene a Lucy, nakoniec ňou mávla aj na seba. Všetci sa vzniesli vo svojich bublinách za väzňami a Šička, Pupienka, Bibi aj Pim ich nasledovali na metlách.

Len čo unikli, oblak pary v aréne sa pomaly rozplynul a členovia Bratstva, ktorí sa krútili v jeho víre, popadali na zem. Keď ľudia v hľadisku videli, že väzni zmizli, vypukli v nadšený jasot; rýchlo však zmĺkli, pretože si uvedomili, že takéto prejavy sympatií zákony nedovoľujú.

Cisár zúril tak, že sa mu okolo úst začala robiť pena. „KOMANDANT, UPOZORNITE STRELCOV V MESTE!“ prikázal. „AK VÁM TIE VÍLY UTEČÚ, BUDE VÁS TO STÁŤ HLAVU!“

„Rozkaz, pane!“

Vrchný komandant zatrúbil na rohu a týmto signálom upozornil strelcov rozmiestnených na strechách domov po celom hlavnom meste. Tí okamžite poslúchli a začali páliť stovky a stovky šípov z krvavého kameňa na utečencov vznášajúcich sa nad mestom. Šípy zasypávali bubliny, takže mnohé z nich praskli a väzni vypadli. Brystal sa oháňala paličkou a bubliny obnovovala, ale tomu tempu nestačila.

„Šička! Pupienka! Bibi! Pim! Pomôžte mi s nimi!“

Čarodejnice okamžite začali kmitať a naberali padajúcich väzňov tesne nad zemou. Kušieri však boli nemilosrdní

a nepoľavovali v útoku, a tak čarodejnice už o chvíľku nemali na metlách miesto.

„TO JE ONO!“ zajasal Septimus, keď videl, ako bubliny praskajú. „Tí sa z mesta nedostanú! Všetci pokapú ako muchy!“

„Emerelda!“ skríkla Brystal cez plece. „Povolaj zálohy!“

Emerelda prikývla a pritisla si k perám malú smaragdovú píšťalku. Z celej sily do nej hvizdla a vzduchom sa rozľahol ostrý tón.

„Pozrite sa, pane!“ ukázal Vrchný komandant. „K mestu sa niečo blíži!“

Cisár sa pozrel do diaľky a eufória ho prešla. Na obzore uvidel obrovský čierny tieň, ktorý sa pohyboval vzduchom ako závoj hnaný vetrom. Keď sa priblížil, Septimus si uvedomil, že to nie je jeden objekt, ale *tisíce*, ktoré sa pohybujú spoločne. Zdvihol ďalekohľad k očiam a zistil, že do mesta prilieta obrovský krdel gryfov!

Magickí tvorovia sa vznášali medzi budovami Vozových Hôr a útočili na strelcov. Zhadzovali ich zo striech údermi krídiel, zobákmi im trhali z rúk kuše a do pazúrov zbierali celé hrste šípov. Majestátne zvieratá strelcov tak vyviedli z miery, že mnohí zo svojich stanovišť ušli.

A zatiaľ čo gryfovia napádali členov Bratstva, víly s čarodejnicami a väzňami sa bezpečne vzdávali od Vozových Hôr. Len čo boli z dostrelu, magickí tvorovia nechali kušiarov na pokoji, pripojili sa k sprievodu bublín a všetci bezpečne zmizli za obzorom.

„NIEEEEEEEEEEEEEEE!“ Septimus zareval tak nahlas, že ho počulo celé mesto. „AKO JE TOTO VÔBEC MOŽNÉ?! AKO SME MOHLI DOPUSTIŤ, ABY UNIKLI?! UŽ ZASE!!!“

Vrchný komandant naprázdno prehltoľ a obozretne cúvol. „Hlboko sa vám ospravedlňujem, pane,“ povedal. „Bol som presvedčený, že náš plán nemôže zlyhať!“

Cisár zvieral ďalekohľad takou silou, až sa začal prehýbať, ale odrazu sa zarazil a došli mu slová. Aj v tej zúrivosti si totiž na oblohe všimol čosi zvláštne.

„Moment,“ povedal po chvíli. „Kam zmizla Kmotrička víla? Ona a tá tučná čarodejníca s ostatnými neboli!“

Cisár sa znovu a znovu rozhliadal po oblohe až k obzoru, ale Brystal s Lucy nevidel.

„Vaše rozkazy, pane?“ spýtal sa Vrchný komandant.

„Vezmite svojich mužov a okamžite prehládajte mesto!“ prikázal Septimus. „Tie dve sú stále tu!“

Brystal s Lucy sa zniesli na námestie a ich bubliny pri náraze praskli. Hneď po pristátí sa Brystal pustila do behu a Lucy uháňala za ňou.

„No, tá záchrana bola bomba, ale samotné predstavenie bolo *prepadák!*“ postažovala sa Lucy. „To je tak, keď človek angažuje amatérov. V šoubiznise nie je nič horšie než zelenáč, ktorý si myslí, že vie improvizovať.“

Vtom sa Brystal zastavila a začala sa obzerať okolo seba, akoby sa stratila. Mesto, v ktorom vyrastala, skoro nespoznala. Všetky budovy boli zahalené do striebriстых vlajočiek, na ktorých bola buď cisárova tvár, alebo biely vlk – symbol Bratstva spravodlivých. Dvere a okná boli zatčnené doskami či zaistené reťazami, všetky sochy a pomníky predchádzajúcich vládcov boli odstránené alebo zničené. Na uliciach ležali veľké hromady popola, no Brystal netušila, čo tu zhorelo. Vo vzduchu stále visel hmlistý závoj dymu, takže nebolo vidieť ďalej než na pár metrov.

„Brystal, čo sa deje?“ spýtala sa Lucy. „Prečo sme zastali?“

„Všetko tu vyzerá úplne inak. Veď už ani neviem, ktorá budova je ktorá,“ vysvetlila jej Brystal.

„Nie je tu niekde plán mesta?“

„Nie, ale možno by som si ho mohla vytvoriť.“

Brystal zavrela oči a predstavila si Vozové Hory svojho detstva. Vo vzduchu naznačila rukou veľký oblúk a zo špičky kúzelnej paličky vyleteli tisíce drobných iskierok, akoby rozstrekovala po uliciach trblietavú hmlu. Svetielka sa však neuložili na budovy v ich terajšej podobe, ale nanovo vytvorila mesto, ktoré si pamätala. Keď otvorila oči a zorientovala sa, svetlá zmizli.

„Tam je knižnica!“ ukázala. „Poď za mnou! Nemáme veľa času!“

Schmatla Lucy za ruku a ťahala ju k budove so sklenenou kupolou na opačnom konci námestia. Rovnako ako ostatné stavby, aj táto bola pokrytá striebornými vlajkami, ale na

rozdiel od ostatných budov schody boli obohnané vysokým kovovým plotom. Na plote visela tabuľka:

OBČANIA, POZOR!

*Podľa článku 2 cisárovej Spravodlivej ústavy je celá budova
pre verejnosť zatvorená.*

Vstup bez povolenia je zakázaný.

Neuposlušnutie nariadenia sa trestá smrťou.

Brystal prečítala oznam a vzkypela v nej krv. Odpálila plot kúzelnou paličkou, načo Lucy vybehla po schodoch a rozkopla dvojité dvere. Len čo dievčatá vstúpili do tmavej budovy, Brystal zovrelo žalúdok. V knižnici nebolo nič ako predtým, taká bola zničená. Všetok nábytok bol poprevracaný, čalúnenie rozrezané a veľká strieborná guľa, ktorá kedysi majestátne dominovala prízemiu, teraz ležala na koberci rozbitá na črepy. A najdesivejšie bolo, že všetky police v trojposchodovej knižnici boli *prázdne*.

„Veľa tu toho nie je,“ skonštatovala Lucy.

„To predsa nie je možné! Veď tu boli všade knihy!“

„Čo sa s nimi podľa teba stalo?“

„Septimus ich musel niekam schovať,“ odvetila Brystal.
„Poď, poobzeráme sa tu, či niekde predsa len niečo nezostalo.“

Prechádzali uličkami priestrannej knižnice ako krysy v niekoľkopochovom bludisku. Bohužiaľ, cisárovi čistky

neprežila ani len stránka. Dokonca aj tajná komora určená výhradne pre sudcov, ktorú Brystal objavila, keď tu pracovala ako upratovačka, bola úplne prázdna.

Brystal sa začala nešťastne prechádzať popri policiach okolo okna na druhom poschodí, a keď jej pohľad zaletel na námestie, stuhla. Došlo jej, z čoho je všetok ten popol na uliciach.

„Septimus tie knihy neschoval – *on ich spálil!*“ zašepkala neveriacky.

„To nechápem,“ povedala Lucy. „Prečo by pálil knihy?“

Brystal si vzdychla a pokrútila hlavou. „Pretože čítanie vede k *uvažovaniu*, pri uvažovaní vznikajú *myšlienky*, z myšlienok sa rodí *zmena* – a tyrana nič neohrozuje tak ako *zmena*.“

Lucy zavrčala a zaťala obe päste. „Panebože, ja toho chlapa NENÁVIDÍM!“ vyhlásila. „Práve keď si myslím, že už nemožno niekoho neznášať viac, on mi vždy dokáže, že to nie je pravda!“

„Knihy sa našťastie budú dať nahradiť,“ povedala Brystal. „Teda... *väčšina* kníh sa dá nahradiť.“

Lucy preglgla. „Myslíš, že *tú* zničil s ostatnými?“

„Úprimne povedané, pochybujem, že *tá* tu vôbec niekedy bola. Keď som tu upratovala, určite by som si ju bola všimla. A nespomínam si, že by som videla niečo čo i len vzdialene podobné – dokonca ani v súkromnej knižnici sudcov.“

„Lenže toto je jediná knižnica, ktorú sme ešte neprehľadali. Ak nie je *tu*, tak kde je?“

Brystal mlčala, pretože si položila rovnakú otázku. Z úvah ju však vyrušilo zvláštne červené svetlo. Obe dievčatá sa obrátili a zistili, že na konci uličky stojí Spravodlivý cisár. Červené svetlo prúdilo do tmavej knižnice z krvavého kameňa, z ktorého mal svoj odev. Z jeho prenikavého pohľadu sálala nefalšovaná nenávisť.

„Septimus...“

V prvom okamihu bola rada, že cisára vidí. Sčasti ešte chcela veriť, že Septimus je ten elegantný mladý princ, ktorý ju tak očaril, a nie nebezpečný mladík, ktorý sa ju pokúsil zabiť.

„Tvoja skutočná rodina je zrejme živá a zdravá, však?“ uškrnul sa Septimus.

„Už niekoľko mesiacov sú v bezpečí,“ potvrdila Brystal.

Kútiky cisárových úst sa zdvihli v zlovestnom úškrne, ale nenávisť v očiach zostala.

„Komu česť, tomu česť,“ povedal. „To, čo ste predviedli v aréne, bol fakt *výkon*. Bohužiaľ, váš najvydarenejší kúsok bude zároveň váš posledný.“

Cisár luskol prstami a spoza chrbta sa mu vynoril Vrchný komandant spolu s členmi Bratstva spravodlivých. Brystal s Lucy museli cúvnuť až k stene na konci uličky. Brystal zúfalo túžila mávnuť paličkou a všetkých ich zraziť na zem, ale vedela, že jej mágia je proti zbraniam z krvavého kameňa bezmocná. Keď boli strážne na svojich miestach, cisár pomalým krokom podišiel k obom dievčatám a pozrel sa Brystal zblízka do očí.

„Povedz mi, Brystal, koľko životov vlastne máš?“ spýtal sa. „Alebo nie, dám sa prekvapiť. Som ochotný zabiť ťa toľkokrát, koľkokrát bude treba.“

„Aj keď ma zabiješ, nevyhráš,“ vyhlásila Brystal. „Je jedno, koľko zákonov vydaš, koľko klamstiev rozšíriš alebo koľko kníh spáliš – deň zúčtovania raz *príde*. Tvoj ľud je oveľa múdrejší a silnejší, než si myslíš – či so mnou, alebo bezo mňa. Je len otázka času, kedy začne mať tvojej tyranie dosť a vzbúri sa.“

„No, a v tom sa práve mýliš,“ uškrnul sa. „Vieš, skutočný odpor vyžaduje *odvahu*, treba naň *inteligenciu* a *vytrvalosť* – a to sú vlastnosti, s ktorými sa ľudia *nerodia*. Nie, nie, nie. Na statočnosť treba *odúševnenie*, bystrosť sa musí *rozvíjať*, rozhodnosť treba *stimulovať* – lenže ak zničíš všetko, čo spoločnosť drží pokope, tak tá spoločnosť nikdy nezíska dostatočné nástroje, aby ťa zničila. A mojich poddaných nič neodradí viac než pohľad na *hlavu veľkej Kmotričky víly naraženú na kole!*“

„SKÚS VZIAŤ ODVAHU TOMUTO, TY CHODIACI ÚPAL!“ rozkríkla sa Lucy.

VŽUM! celou silou sa zaprela do najbližšej knižnice a BUCH! Polica spadla rovno na cisára a pritlačila ho k zemi. Stenal a pokúšal sa vyslobodiť, ale bola príťažká.

„Takto sa má improvizovať!“ vyhlásila Lucy. „Prepáč, Brystal, nechcela si sa s ním ešte porozprávať, však nie?“

„Iba žiarlim, že mi to nenapadlo prvej,“ uistila ju Brystal.

„NESTOJTE TAM, ZABÍTE ICH!“ zvrieskol Septimus na svojich mužov.

Bratstvo sa rozbehlo k dievčatám so zdvihnutými mečmi a kopijami. Lucy udrela päťou do podlahy a koberec sa prudko rozvlnil, rozhybal regály a tie sa začali jeden po druhom rúcať na mužov.

„Paráda!“ pochválila ju Brystal.

„Vďaka,“ odvetila Lucy. „Takto som sa raz dostala z istej pálenice. No to ti porozprávam inokedy. Teraz odtiaľto padáme!“

Brystal s Lucy uháňali uličkou, preskakovali regály i vojakov uväznených pod nimi. Bohužiaľ, Lucina vlna bola oveľa mocnejšia, než mala v úmysle, a keď s Brystal vbehli do vedľajšej uličky, regály sa začali rúcať aj tam.

„Lucy, zastav to!“ skríkla Brystal.

„Vieš predsa, že keď niečo spustím, už to nezastavím!“ odvetila Lucy. „Moja mágia je ako vrecko čipsov!“

Nemali čas o tom premýšľať. Jediné, čo mohli urobiť, bolo utekať. Padajúce regály ich prenasledovali po poschodí ako preklápajúce sa doštičky domina. Niektoré z nich prepadli na nižšie podlažia a tam spustili ďalší dominový efekt vo *všetkých* uličkách. Kým Brystal s Lucy stihli doraziť na prízemie, prevrátili sa police v celej knižnici.

Lucy sa rozhliadla po tej skaze a nervózne sa zasmiala. „Tuším si rada, že už tu neupratuješ, však?“

Dievčatá sa rozbehli k východu, ale pri vstupných dverách prudko zastali – *knižnica bola obklúčená Armádou mŕtvych!* Boli v pasci! Len čo si ich mŕtvi vojaci všimli, začali sa tlačiť dnu.

„Dofrasa, je ich ako švábov! A sú rovnako nezničiteľní!“
uľavila si Lucy. „Ako sa cez nich dostaneme?“

Brystal sa poobzerala po knižnici a hľadala nejakú rýchlu únikovú cestu. Pohľad jej padol na sklenenú kupolu v strope. „Rýchlo! Chyť sa ma okolo pása!“ zavelila.

„Prečo?“ chcela vedieť Lucy.

„Pre zmenu budem *improvizovať* ja!“

Lucy objala kamarátku, ako najpevnejšie dokázala. Brystal zdvihla ruku k stropu a z paličky vystrelilo jasné svetlo. Obklopilo dievčatá a vzápätí obe preleteli kupolou ako kométa. Kupola sa roztrieštila a na kostlivcov dole sa zniesla spíška skla.

Na druhom poschodí sa medzitým Vrchný komandant a ďalší členovia Bratstva spravodlivých súkali spod ťažkých políc. Hneď sa rozbehli k cisárovi a odsunuli z neho regál.

„Pane, nie ste zranený?“ zaujímal sa Vrchný komandant.

„Nič mi nie je!“ odsekol cisár a zviechal sa na nohy. „Kde je Kmotrička víla?“

„Ona a jej spolupáchateľka unikli z knižnice, pane.“

„ČOŽE?!“

Pri tejto správe sa cisár rozzúrnil do nepričetnosti. Schmatol Vrchného komandanta za plecía a vystrčil ho z okna.

„Vrchný komandant bol zbavený funkcie!“ vyhlásil a bez rozmyšľania ukázal prstom na najbližšieho člena Bratstva. „Ty! Ty si nový Vrchný komandant! Ak ma sklameš, postihne ťa rovnaký osud! Je to jasné?“

Muž vytreštil oči pod striebornou maskou a rýchlo sa uklonil. „Som vám k službám, pane,“ povedal a hlas sa mu chvel od nervozity.

„Dobre,“ prikývol hlavou Septimus. „Kmotrička víla má niečo za lubom – cítim to v kostiach! Musíme prísť na to, čo plánuje!“

„Čo robila v knižnici, pane?“

„Vari to nie je jasné?“ vyštekol Septimus. „Hľadala *knihu!*“

„*Akú* knihu, pane?“

Cisár sa pozrel von cez rozbité okno, ani čoby mohol na opustenom námestí nájsť odpoveď. Neprišiel však na nič.

„Neviem,“ povedal. „No nech hľadala čokoľvek, musíme to nájsť *skôr* než ona.“

DRUHÁ KAPITOLA

ODPOČÍTAVANIE

*T*ik... tak... tik... tak...

Brystal odjakživa neznášala tikot hodín. Či vtedy, keď odpočítavala čas do chvíle, keď bude môcť zmiznúť zo Školy pre budúce manželky a matky, alebo keď počítala minúty, ktoré jej zostávali na tajné čítanie v knižnici vo Vozových Horách – zakaždým sa jej zdalo, že ten zvuk nemôže byť zlovestnejší. Lenže to sa veľmi mylila.

Tik... tak... tik... tak...

Pozrela na strieborné vreckové hodinky pripevnené k opasku. Niekoľko iných by pri pohľade na ne povedal, že ukazujú nie-

koľko minút pred poludním. Ďalší by si tiché otáčanie koliesok možno vôbec nevšimol. Lenže pre Brystal bolo ich tikanie *ohlušujúce*. Tie hodinky neodpočítavali hodiny dňa – odpočítavali dni jej života.

Dva týždne...

Viac času ti nezostáva...

Aby si našla starú knihu kúziel...

Aby si zničila Nesmrteľnú...

Nič z toho sa ti ešte nepodarilo.

Tik... tak... tik... tak...

Nie si o nič bližšie než pred rokom...

Musíš sa zmieriť s realitou...

Dochádza ti čas...

O trinásť dní...

Zomrieš.

Kliatba uvalená na jej myseľ sa v poslednom čase takmer neprejavovala. Brystal sa tak dobre naučila ignorovať znepokojujúce myšlienky, že ich už skoro nevnímala. Dokonca aj keď sa jej občas vnútili, s chuťou si s nimi poradila. Už neboli mocnou kliatbou. Boli ako starý kamarát, s ktorým sa doťahuje.

Možno máš pravdu... pomyslela si.

No kto nežije v požičanom čase?

Čie dni nie sú spočítané?

Keď viem, kedy sa môj život skončí, môžem čo najlepšie využiť čas, ktorý mi zostáva...

Ani sekundu nepremrhám.

Zavrela hodinky a vložila si ich do vrečka kombinézy. Stála pri okne vo svojej pracovni v akadémii mágie a dívala sa na zelené kopce, iskrivo modrý oceán a trblietajúci sa zlatý zámok. Snažila sa obdivovať Územie víl, kedykoľvek mohla, pretože vedela, že zakaždým to môže byť naposledy. Nedovolila si však kochať sa dlho – smrť-nesmrt', čaká ju kopa práce.

Hľadať starodávnu knihu kúziel a pátrať po Nesmrteľnej bolo síce ťažké bremeno, Brystal ho však našťastie nemusela niesť sama. Prvý raz sa svojim kamarátom *zdôverila* namiesto toho, aby ich chránila pred pravdou. Vedeli všetko o jej dohode so Smrťou, vedeli, že má iba rok na to, aby našla Nesmrteľnú a zničila ju pomocou prastarej knihy kúziel, v opačnom prípade sa jej život skončí. A tak sa pustili do práce, skôr než ich vôbec stihla požiadať o pomoc.

Počas uplynulých jedenástich mesiacov a dvoch týždňov sa Brystalina pracovňa premenila na pátracie centrum. Víly zavalili každý kúsok skleneného nábytku hromadami máp a adres každej známej knižnice, kníhkupectva a každého zberateľa kníh na svete. Zatiaľ čo ony neúnavne pracovali na nájdení knihy kúziel, čarodejnice sa svedomito snažili odhaliť Nesmrteľnú. Všetky steny pracovne boli plné rodných listov, úmrtných listov a portrétov veľmi-veľmi starých dám.

